

НАСТАЎНІЦКАЯ ГАЗЕТА

Выходзіць з 20 снежня 1945 года

№ 38 (8239), чацвер, 4 красавіка 2019 года

Адукацыя ў асобах

Не памыліўся той, хто сказаў, што, каб быць шчаслівым, трэба любімы заняткаў зрабіць сваёй працай. Так і адбылося ў жыцці Веры Аляксандраўны Дайлідка — маладой таленавітай настаўніцы беларускай мовы і літаратуры ліцэя № 2 Мінска. Вера Аляксандраўна шчыра любіць дзяцей, вучыць іх любові і павазе да роднай мовы, каб не заставаўся народ беларускі толькі памяццю, каб не згасла свята самабытных традыцый. Яна ўпэўнена, што трэба, каб усе пазнавалі беларуса здалёк па прывабнай усмешцы, па гасцінным позірку, па мове, што льецца з яго вуснаў.

Каб не згасла СВЯТЛО Традыцый

З аўсёды шчыра радуецца, калі ў ліцэй на работу прыходзяць маладыя педагогі, якія імкнуцца працаваць творча, натхнёна, з любоўю, якія прыйшлі ў настаўніцкую прафесію па прызыванні. А тое, што для Веры Аляксандраўны гэта любімы заняткаў, было добра відаць яшчэ тады, калі яна студэнткай 4 курса БДПУ імя Максіма Танка трапіла ў ліцэй на педагогічную практыку. Наведваючы ўрокі практыкантаў, я адчувала, з якой адказнасцю ставіцца гэтая маладая прыгожая дзяўчына да падрыхтоўкі ўрока, як дасканала валодае беларускай мовай, як свеціцца сама ад таго, што ў яе добра ўсё атрымліваецца. Бачыла я на ўроках Веры Аляксандраўны і шчырую любоў да дзяцей, і ўменне зацікавіць і павесці ў цудоўны мастацкі свет беларускай літаратуры. І калі ў ліцэі з'явілася вакансія, без усякіх сумненняў мы запрасілі на работу менавіта яе.

Крыху пазней я хваліла настаўніцу за дасканалае валоданне мовай і была здзіўлена, даведаўшыся, што яе сям'я прыехала з Казахстана, таму дома размаўлялі толькі па-руску. З беларускай мовай знаёмства адбылося ў школе, у пачатковых класах. І ўжо тады зведала яна нейкае трапяткое, новае пачуццё. Гукі звонілі, абуджалі, агортвалі цеплынёй. Дзяўчынцы хацелася іх вымаўляць, чуць, вывучаць. Яны клікалі за сабой, нібыта хацелі паказаць нешта незвычайнае. І маленькая дзяўчынка пайшла за імі...

Бацькі Веры Аляксандраўны заўсёды падтрымлівалі яе, дапамагалі, накіроўвалі, але не дыктавалі, што рабіць, не прымушалі ісці па выбранай імі дарозе. Ім было складана ўспрымаць беларускую мову, разумець новыя словы, якія прыносілі дзеці са школы. Мудрасць іх заключалася ў тым, што яны лічылі неабходнасцю ведаць мову краіны, у якой жывуць, таму і набывалі дзіцячыя часопісы на беларускай мове. Усе члены сям'і са шчырым і добрым смехам спрабавалі расчытаць такія дзіў-

ныя і мудрагелістыя спалучэнні гукі. Дачка сачыла, выпраўляла іх памылкі, строга выгаворваючы і свае першыя беларускія словы. Відаць, тады і нарадзілася настаўніца.

— Навучанне ў маленькай вясковай школе, — расказвае Вера Аляксандраўна, — таксама спрыяла развіццю асобы. У цёплай, сяброўскай атмасферы прасцей праявіць сябе, раскрыць свае таленты. Справядлівыя і шчырыя настаўнікі ўмелі не толькі матываваць у вучобе, прывіць любоў да прадмета, яны вучылі быць сабой, прымаць усе выпрабаванні, правільна ставіць жыццёвыя мэты і ісці да іх. Менавіта ў будынку Дэмбраўскай сярэдняй школы Шчучынскага раёна я ўбачыла прыклад настаўніка, якім хачу стаць сама. У вёсках працуюць педагогі, у якіх няма такога тэхнічнага абсталявання, як у горадзе. Яны малююць каляровыя схемы на дошцы, распрацоўваюць карткі, дэманструюць фотаздымкі з энцыклапедыі і даведнікаў, а не з экрану. Вучні цягнуцца за імі, вучацца працаваць сумленна, працаваць з тым, што ёсць. І гэта, безумоўна, дае свае вынікі.

Пасля заканчэння школы Вера Аляксандраўна вырашыла паступаць у Беларускі дзяржаўны педагогічны ўніверсітэт імя Максіма Танка і дасягнула сваёй мэты. Навучанне ў гэтай установе, па словах настаўніцы, — гэта лепшае, што магло адбыцца. На філфаку створаны ўсе ўмовы для самарэалізацыі: танцы, спевы, спорт, навука — усё, чаго пажадае неўтаймаваная юнацкая душа. І студэнтка з Веры Аляксандраўны выйшла выдатная: атрымлівала прэзідэнцкую стыпендыю, скончыла педуніверсітэт з чырвоным дыпламам.

— Амаль з першага курса мяне захапіла навука, — працягвае Вера Аляксандраўна. — Дзіўна, але напісанне курсавых работ прыносіла задавальненне. Удзел у канферэнцыях дапамагаў пераадолець страх, пераступіць праз

унутраныя бар'еры, што ў будучыні дало магчымасць упэўнена трымацца перад вучнямі. Пазней зацікаўленасць літаратурай і педагогікай прывяла ў магістратуру. Але заўсёды адчувала сябе найперш настаўніцай, а не навукоўцам, таму навучанне сумяшчала з работай у ліцэі. Гэта вельмі карысны вопыт, бо апрабаванне практычнай часткі дысертацыі на ўласных уроках дае магчымасць працаваць метадычную базу, лепш авалодаць прыёмамі навучання і выхавання.

Атрымаўшы званне магістра педагогічных навук, маладая настаўніца не спынілася, вырашыла і далей развівацца ў выбраным кірунку, таму паступіла ў аспірантуру. Ужо трэці год яна працуе ў ліцэі, і, па словах Веры Аляксандраўны, не было ніводнага дня, каб не хацелася ісці сюды, бо вочы дзяцей, іх чысціня, удзячнасць жывяць кожнага настаўніка, напўняюць сіламі.

Настаўніца паспяхова авалодвае сучаснымі педагогічнымі тэхналогіямі, прыёмамі і метадамі навучання. Свае ўрокі будзе такім чынам, каб і ёй было прыемна працаваць. А калі вучні ба-

чаць шчырасць педагога, адчуваюць, што ён не побач, а разам з імі, то з задавальненнем далучаюцца да работы. Вынікам гэтага настаўніцка-вучнёўскага тандэма сталі шматлікія перамогі вучняў у конкурсах сачыненняў, прамоўніцкага майстэрства, Рэспубліканскім конкурсе "Буслік". У мінулым годзе адразу два прызавыя месцы (1-е і 2-е) занялі вучаніцы ў раённым конкурсе "Ліст пераможцу". У лютым гэтага года дзевяцікласніца Ганна Ровіна перамагла ў лінгвістычным конкурсе "Гульня слоў". Удзельнікі аб'яднання па інтарэсах "Асновы журналістыкі" прымаюць актыўны ўдзел у розных мерапрыемствах. Доказам іх плённай працы служыць і ліцэйская газета "ТабуРеджО", якую і настаўнікі, і вучні чытаюць з задавальненнем.

— Развіццё асобы ў розных напрамках — важная справа, — гаворыць Вера Аляксандраўна. — Настаўнік не павінен цалкам аддавацца толькі сваёй справе, вывучаць толькі свой прадмет і нічога не бачыць, акрамя школы. У яго павінны быць свае захапленні, любімы заняткаў, які можа быць зусім не звязаны з

прадметам і педагогікай, бо ўсе гэтыя асаблівасці і складаюць асобу. Вучням хочацца бачыць цікавага чалавека, з якім ёсць аб чым пагаварыць.

Дзеці — гэта кветкі жыцця. Ад якаснага догляду залежыць і ўраджай. Задача настаўніка не мяняецца стагоддзямі. Мы адказныя не толькі за прадметныя веды, але і за выхаванне сваіх вучняў. Усё для іх і дзеля іх. Менавіта з гэтымі думкамі, выкладзенымі ў эсе "Школа — 2025", Вера Аляксандраўна і перамагла ў Рэспубліканскім конкурсе Беларускага прафесійнага саюза работнікаў адукацыі і навукі "Педагогічны старт", стала лаўрэата Міжнароднага конкурсу "Педагогічны старт", які праходзіў у Маскве.

Вера Аляксандраўна — шчыры, светлы, справядлівы і добры чалавек, якога чакае, я ўпэўнена, бліскучая будучыня і дасягненне найвышэйшых вынікаў.

**Аксана ГУРЫНОВІЧ,
намеснік дырэктара
па вучэбнай рабоце
ліцэя № 2 Мінска.
Фота
Дзмітрыя БУРАЎСКАГА.**